

JEGOZA

VĒSTURISKS IZDEVUMS

JEGOZA

VĒSTURISKS "JEGOZAS" IZDEVUMS

Redaktora sleja: Vēsturisks "Jegozas" izdevums

Sveiki, tauta! Šodien jūs atverat pēdējo, vēsturisko "Jegozas" numuru, un, iespējams, vēl līdz galam neapzināties, ko tas nozīmē. Jā, jā, vairs nebūs čaukstošu lapu, svaigas tintes smaržas, nesaprotamu zīmējumu un mīlestības apliecinājumu, kas paslēpti starp rindām. Viss. The end. Priekšskars.

Bet nesteidzieties saraukt pieri! Tas nav vienkārši beigas — tas ir jaunas ēras sākums. Mēs neatvadāmies — mēs pārceļamies! Nākamgad "Jegoza" iznirs jau citā formātā — digitālā, elastīgā, dzīvā un neprātīgi interaktīvā. Tāpēc gatavojiet laikus, mēmus, storiņus un radošas idejas — mēs vēl sevi parādīsim! Bet šis numurs ir īpašs. Tas ir kā pēdējais skolas albums: gribas šķirstīt lēnām, atceroties, smaidot un dažbrīd arī noslaukot kādu asaru.

Maijs vienmēr smaržo pēc "pēdējo reizi": pēdējās stundas, pēdējie starpbrīži, pēdējie skolas joki un, protams, pēdējais zvans mūsu divpadsmitajiem. Puiši un meitenes, jūs esat uz finiša taisnes — priekšā eksāmeni, pieauguši dzīve, lielas izvēles un milzīgas iespējas. Tas ir satraucoši, mazliet biedējoši, bet arī nenormāli forši. Mēs gribam jums pateikt: jūs tiksi galā. Tiešām. Ja jūs esat nonākuši līdz šim numuram kopā ar mums, tad jūs jau protat vienu no galvenajām superspējām — pabeigt iesākto līdz galam.

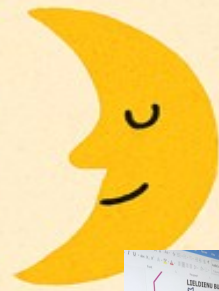
Šis izdevums ir kā laika kapsula. Šeit ir viss: reportāžas no notikumiem, viedokļi, jūsu teksti, nedaudz huligānisma, šķipsniņa nostalgijas un, protams, daudz mīlestības. Mēs apkopojam rezultātus, atceramies, kā dzīvojām pēdējos mēnešos, un sutām sveicienus nākotnei. Un vēl — mēs izsakām pateicību visiem, kas "Jegozu" padarīja par to, kas tā bija, - visiem autoriem, lasītājiem, kritiķiem un faniem. Bez jums nebūtu nekā.

Tāpēc, kamēr kāds kravā burtnīcas, bet kāds izvēlas kleitu pēdējam zvanam — mēs atvadāmies no papīra, bet ne no jums.

Uz tikšanos jaunajās platformās!

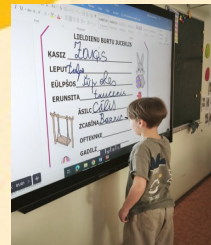

Kur aug bērnība.

Mazie stāsti lielā ceļā!

Autore, Kristine Dombrovska

Zolitūdes ģimnāzijas sākumskola šopavasār nav tikai vieta, kur mācās burtus un rēķina piemērus. Tā ir kā neliela pasaule ar saviem ritmiem, smiekliem, pārsteigumiem un svētkiem. Te bērnība elpo skaļi, krāsaini un patiesi.

Viss sākas ar klusumu. Ar grāmatu klusumu. Tajā janvāra dienā, kad pirmklasnieki pirmoreiz sper soli bibliotēkā, viņi vēl nezina, ka ieiet vietā, kur viss ir iespējams. Bibliotekāre Marina – kā sargātāja starp grāmatu pasaulēm – rāda viņiem ceļu: kā atrast savu stāstu, kā neapjukt plauktos, kā saprast, ka lasīt nav pienākums, bet privilēģija. Un, jā – katram tiek ļauts pacelt pašas smagākās enciklopēdijas, it kā teiktu: “Redzi, cik daudz tev vēl jāatklāj.”

No grāmatām pie jūtām. Skolā ienāk Valentīndiena — ne kā komerciāls pasākums ar lētām sirsniņām, bet kā iespēja parunāt no sirds. Kas ir draudzība? Kas ir patiesa uzmanība? Kāpēc sirsniņa nav tikai simbols, bet arī darbība — uzrakstīt kādam mazu zīmīti, pateikt ko labu, dalīties saldumā. Klases kļūst par darbnīcām, kur top pašu rokām darinātas vēstulītes, mīļvārdiņi, pildspalvas sirds formā. Un šeit neviens nav viens. Skola turpina elpot plašāk. Atvērto durvju dienā bērni runā, domā, klausās un uzdod jautājumus kā īsti diskusiju partneri. Viņi parāda: pat vismazākajos augumos slēpjas pārsteidzoša domas dzirksts. Viņi runā valsts valodā — brīvi, dabiski, ar prieku. Un viņos klausās.

Bet, kad aprīlis iekrāsojas maigākās pavasara krāsās, skolēni sēž zālē un skatās izrādī “Mēness taurenis”. Tā nav tikai leļļu izrāde. Tā ir saruna — par citādību, par maigumu, par iekļaušanu. Par to, ka katram ir vieta zem šīs saules, arī ja viņš lido mazliet savādāk. Un pēc tam, klasē, bērni zīmē to, kas palicis sirdī. Cieņa kļūst par tēmu, bet arī par pieredzi.

Tajā pašā laikā skola smaržo pēc olām un Lieldienām. Olu ripināšana, olu cīņas, ticējumi, mīklas — viss notiek ar skaļiem smiekliem un kārtīgu sacensību garu. Tradīcija savienojas ar bērnu ziņkārību, un viņi saprot: mūsu senču rituālos ir kas dzīvs, kas pieder arī mums.

Un tad — prāta laiks. Olimpiādes. Latviešu valoda, angļu valoda, matemātika – skolēni sacenšas ar sevi, ar zināšanām, ar vēlmi izaugt. Diplomi krājas, bet vēl vairāk — pieredze, pārliecība un iedvesma. Un visiem gribas būt tajā spēlē.

Tikmēr bibliotēkā dzimst kas mazs, bet nozīmīgs – grāmatzīmes. Bērni kopā ar vecākiem tās izgatavo paši, domājot par to, kāpēc vispār lasām, kāpēc apstājamies pie kādas rindas, pie kāda vārda. Grāmatzīme kā punkts aizdomām, kā robežlīnija starp šodien un rītdienas piedzīvojumu.

Un kā ķirsītis uz tortes — “Slavas minūte”. Skatuve, kur ikviens var būt zvaigzne. Šeit neviens nav pārāk mazs, lai iznāktu un teiktu: “Es esmu.” Dziedātājs, dejotājs, dzejnieks vai joku meistars – katrs priekšnesums ir apliecinājums tam, ka talants slēpjas visur, kur ļauj sev būt redzamam.

Tā ritēja šis pavasaris. Krāsains, jūtīgs, smaržīgs un dzīvs. Te aug bērnība. Te veidojas cilvēks.

JA TU ZVAIGZNES IEDZEDZ — TAD TAS KĀDAM IR VAJADZĪGS

Ja tu 24. aprīlī biji skolā un negulēji, tad zini — tā diena bija īsts sprādziens! Mūsu ģimnāzijas skatuve pārvērtās par zvaigžņu galaktiku, kur katrs priekšnesums bija kā meteors — spilgts, negaidīts un neaizmirstams. Jā, mēs runājam par “Talantu šovu 2025”, kas šogad bija vēl enerģiskāks, radošāks un sirsnīgāks nekā jebkad.

Atmosfēra? Karsta kā vasaras festivāls! Publika — dzīva, draudzīga un gatava aplaudēt pat pirms uzstāšanās. Vieta, kur bailes tika noliktas malā, un skatuvi pārņēma drosme, pašizpaušme un māksla. No vokālajiem dueļiem līdz hipnotiskām dejām, no mūzikas, kas lika aizmirst elpu, līdz gleznām, kurās gribējās ieiet iekšā — katrs priekšnesums bija mini pasaules pirmizrāde. Un jā, mēs joprojām nesaprotam, kā tas viss ietilpa vienā pēcpusdienā.

Liels paldies skolotājai L. Vašjutovičai un viņas sapņu komandai, bez viņiem šis viss paliktu tikai ideja uz papīra.

Šogad žūrijā bija īpašs pārsteigums — dziedātāja Olga Pīrāgs, kura ne tikai vērtēja, bet arī jutās kā viena no mums. Viņas smaids un siltie vārdi bija kā bonuss katram dalībniekam.

Protams, konkurss ir konkurss — balvas tika sadalītas, un šeit ir mūsu šī gada superzvaigznes:

VOKĀLS – duets “Sister”: Agafja Ponomarenko (3.d) un Davids Pliners (4.d)

DEJA – Alana Kazaka (2.a), Jegors Šaveļs un Liza Barkane (3.c), kolektīvs “Sonrise”

VIZUĀLĀ MĀKSĻA – Darja Solodkova (5.c), Anastasija Ksenzova (9.b)

MŪZIKA – Elina Evojana un Amelija Velika (abas 5.d)

SKATUVES RUNA – Vlada Černova (3.a)

Bet patiesībā uzvarētāji bijām mēs visi. Visi, kas uzdrīkstējās uzkāpt uz skatuves, visi, kas aplaudēja, smējās, juta līdzī. Visi, kas ticēja sev un cits citam.

Un, iespējams, tieši šajā pēcpusdienā sākās kāda nākamā mākslinieka vai režisora ceļš, jo lielas lietas sākas ar mazu klikšķi iekšā: “Varbūt šoreiz es...”

Paldies visiem, kas bija daļa no šī pasākuma. Tiekamies nākamajā gadā ar vēl spilgtāku šovu, vēl trakākām idejām un vēl vairāk drosmes!

Digitālais uzbrukums vērtībām: mēs dzīvojam vai tikai "laikojam"?

Skolas aktu zālē (29.05.25.) pamazām iestājas klusums. Priekšā nevis kārtējā stunda vai garlaicīga lekcija, bet **īstena diskusija**. Bez runām no papīra, bez moralizēšanas. Tikai mēs, svarīgi jautājumi un tas iekšējais kompass, kurš katram strādā citādāk.

Tēma "Digitālais uzbrukums vērtībām". Vai izklausās pēc katastrofu filmas? Varbūt. Bet šī "katastrofa" nav ekrānā, tā ir **mūsos pašos**, kad "like" ir svarīgāks par atbalstu, kad "share" aizstāj reālu palīdzību, kad godīgums kļūst par pārāk personīgu lietu, ko negribas rādīt lentē.

No pirmajiem jautājumiem zālē jūtama spriedze.

"Vai mūsdienās vispār var būt godīgs un vienlaikus veiksmīgs?"

"Cik no jums reiz klusēja, redzot, kā kādu apsmej grupā vai čatā?"

Tie nav vienkārši jautājumi — no tiem nevar izvairīties, jo tas attiecas uz mums visiem.

Diskusija ritēja kā pēc scenārija, bet nezaudēja **sirsnību un asumu**.

Runājām par **godīgumu**, kas sociālajos tīklos nereti kļūst par lomu, ko spēlējam.

Par **līdzjūtību**, ko filtrē ekrāns.

Par **pašsavaldīšanos**, kad gribas atbildēt asi, nevis padomāt.

Par **toleranci**, kas izzūd, kad algoritmi rāda tikai to, kas mums patīk.

Galvenais — **neviens neklusēja**. Vecāko klašu skolēni dalījās pieredzē, strīdējās, domāja. Kāds atzina, ka reiz palika uzticīgs sev — un kļuva par atstumto. Kāds cits — ka ignorēja otra sāpes, bet vēlāk nožēloja.

Īpaši spraigas diskusijas izvērtās ap domu: **"Mēs esam atbildīgi par tiem, kurus pieradinām."**

Lielākā daļa piekrita — jā, tā ir taisnība, jo attiecībās nav pogas "atteikties no sekotāja" bez sekām.

Pieskarāmies arī **nodevībai**. Cik grūti ir piedot un cik svarīgi **nepievērt acis**?

Un vēl — **vai var būt "pusgodīgs"**? Gandrīz visi atzina: tas nav godīgums. Pat ja izskatās labi Instagramā.

Noslēgums bija spēcīgs. **Atvērtais mikrofons**. Bez filtriem.

Kāds no dalībniekiem teica: *"Mana vērtība ir laipnība. Tāpēc, ka tai nav vajadzīgi "like". Tā vienkārši ir vajadzīga."*

Cits — *"Es agrāk domāju, ka savaldība ir vājums. Tagad saprotu — tā ir spēks."*

Pēc diskusijas neviens nesteidzās prom. Sarunas turpinājās gaitenī. Un tas nozīmē — **mēs trāpījām mērķī**, jo vērtības nav tikai skaistas rindas programmās. Tās ir **par mums pašiem**, par to, ko **izvēlamies darīt**, kad neviens neskatās.

Anna Pjatecka.

Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas nominanti Latvijas Simtgades stipendijai

Latvijas Simtgades **Zelta stipendija** nav vienkārši balva par labām sekmēm. Tā nav tikai cipars kontā vai rinda CV. Šī stipendija tiek piešķirta **tiem jauniešiem, kuri ar savu darbu, attieksmi un aktīvu līdzdalību sabiedrībā maina vidi sev apkārt**. Tiem, kuri ne tikai mācās labi, bet arī **rūpējas, uzdrošinās, iedvesmo citus**, tiem, kuri **nepaliek malā**, kad jārunā, jādara, jāpalīdz, jārada.

Un tādi viņi ir — **Arturs Zamerovskis** un **Artūrs Gaiķens**. Divi stipri vārdi. Divas stipras balsis. **Divi skolēni no mūsu skolas, kuri ir nominēti šai prestižajai stipendijai.**

Arturs Zamerovskis — cilvēks, kurš būvē tiltu starp skolēniem un sabiedrību.

Arturu var saukt par **lideri ar sirdsapziņu**. Viņš jau vairākus gadus vada skolēnu pašpārvaldi, piedalās Rīgas Skolēnu domes darbā, uzstājas diskusijās, semināros, LAMPA festivālā un Jauniešu Saeimā. Viņš domā par vērtībām, vidi, demokrātiju un to, **ka jaunieši var būt daļa no lēmumu pieņemšanas, nevis tikai skatītāji**. Un jā — viņš mācās **izcili** (vidējais vērtējums 9), pārstāv skolu **olimpiādēs**, pārvalda **filozofiju, jurisprudenci un politiku** tik pārliecinoši, it kā viņš jau būtu Latvijas Universitātes students. Un, starp citu, drīz arī būs.

SUVERĒNĀ VADA

Tiešraide

17. aprīlī
21:00

Facebook
YouTube

Arturs Zamerovskis

Artūrs Gaiķens — jauniešis, kurš kultūru dara dzīvu.

Tikpat spilgts, bet pavisam citādā virzienā. **Artūrs Gaiķens ir cilvēks, kurš ne tikai runā par kultūru, viņš to izdzīvo**. Viņš pats no nulles uzbūvējis kokli, piedalījies pētniecības konferencēs, dejo “Dancītī”, vada ekskursijas Vecrīgā Erasmus+ dalībniekiem, strādā kā gids Etnogrāfiskajā brīvdabas muzejā, organizē svētkus skolā, rada atmosfēru, kurā vēsture nav pagātne — tā ir **pieredze, kuru nodot tālāk**.

Un jā — arī viņš ir **teicamnieks** (vid. vērtējums 8,73), uzvar debatēs, raksta esejas, runā angļu valodā, uzstājas starptautiskās vidēs. Viņš ir cilvēks, kurš vienā dienā var būt gan **runātājs Eiropas Parlamentā**, gan **sirsnīgs pasākuma vadītājs ģimnāzijā**.

Prezidents, kurš darīja vairāk nekā tikai “vadīja”

Viņš bija tas, kurš vienmēr zināja, kas kurā dienā notiek, kurš spēja runāt pārliecinoši no skatuves un vienlaikus nepazaudēt humora izjūtu klasē. Viņš pārstāvēja mūsu skolu Rīgas līmenī, cīnījās par skolēnu pašpārvaldes budžetu un, jā, pat saglabāja miega režīmu! Tagad, kad viņa prezidentūras laiks tuvojas noslēgumam, aicinām jūs ielūkoties viņa domās, atmiņās un pieredzē.

Lasi interviju ar skolēnu pašpārvaldes prezidentu 2023./2025. gadam – tie ir vārdi, kuros dzirdams gan nogurums, gan degsme, gan patiesa vēlme darīt lietas labākas. Varbūt kāds no jums šajā tekstā atpazīs sevi. Varbūt kāds iedvesmosies kandidēt nākotnē. Jo viss sākas ar vienu cilvēku, kurš uzdrošinās.

Skolēnu pašpārvaldes prezidents—Arturs Zamerovskis

Kāds ir tavs dzīves moto?

Es teiktu, ka mans dzīves moto ir “Vita est brevis” (dzīve ir īsa), jo es maksimāli mēģinu izbaudīt dienu, mirkli, un šobrīd tas ir īpaši aktuāli, jo, dzīvojot pusgadu pelēkumā, katra saulaina diena liek smaidīt un baudīt šo īso laimes mirkli. Es uzskatu, ka no dzīves ir jāņem viss, ko tā dod, un galvenais ir iemācīties dzīvot dzīvi.

Pastāsti, kā tas ir – būt prezidentam?

Tas ir sarežģīts jautājums, jo prezidents ir cilvēks orķestris, kuram jābūt darīt absolūti viss. Sākot ar vienkāršu uzdevumu pildīšanu, un beidzot ar komandas un dažādu procesu vadīšanu, skolas prezentēšanu lielos pasākumos. Piemēram, 2023. gada 1. decembrī es kopā ar kultūras nodaļas dalībnieku piedalījāties Rīgas skolēnu līdzdalības memorandā, bet oktobrī Rīgas Skolēnu domes tīklošanās pasākumā, kur no visas Rīgas izglītības iestāžu pašpārvaldes dalījās kontaktos un resursos, lai veicinātu pašpārvalžu savstarpējo komunikāciju un stiprinātu saiknes. Pats sarežģītākais šajos gados, manuprāt, bija atcerēties visu, kas, kad un kā notiek, lai gan man ir pierakstu bločiņš, dažreiz es aizmirstu, ka to jau esmu pierakstījis. Galvenais spēt organizēt un plānot savu darbu, deleģēt pienākumus, citādi izdegšana nebūs aiz kalniem.

Kāpēc tu kandidēji uz šo amatu?

Ticēju, ka varēšu ieviest kaut ko jaunu, kas veicinās pašpārvaldes darbību un pilnveidos skolas darbību.

Tavuprāt, kādām īpašībām jābūt prezidentam?

Kā jau minēju, pašpārvaldes prezidentam ir jābūt darīt viss, jāzina, kā notiek visi procesi pašpārvaldē- no pašiem sākumiem līdz vadīšanas posmam. Citādi neizpratne procesos tikai visu sarežģīs. Protams, ka prezidentam jābūt tādam īpašībām kā laika plānošana, ārkārtīga atbildības sajūta, labas komunikācijas prasmes, spēja risināt konfliktus un rast kompromisu/risinājumu, spēja vadīt projektus.

Kā tu domā, kas bija Skolas Padomes lielākais sasniegums tavā prezidentūras gadā?

Labs jautājums. Man šķiet, ka vislielākais sasniegums par visiem šiem gadiem ir tas, ka beidzot pašpārvaldei ir savs budžets no skolas depozīta punktiem. Tā bija mana ilggadēja ideja, ka pašpārvaldei ir vajadzīgs budžets, lai veidotu vēl labākus pasākumus, jo bieži vien mums nācās ziedot savu kabatas naudu pašpārvaldes vajadzībām un tā ir tīra labdarība, bet ne visi ir gatavi to darīt. Esmu ārkārtīgi pateicīgs tiem, kuri kaut reizi noziedoja savu naudu pašpārvaldes pasākumiem. Tāpat depozīta punkti pamazām pieradinās skolēnus nodot dažādus iepakojumus pārstrādei, kas samazinās dabas piesārņojumu. Otrs sasniegums, ka mūsu skola 2023./2024. gadā bija top 3 visaktīvāko skolu sarakstā, kas piedalījās Rīgas Skolēnu domes pasākumos, par ko mēs arī saņēmām atzinību. Rīgas Skolēnu dome ir brīnišķīga iespēja pilnveidot un attīstīt prasmes, un esmu priecīgs, ka ģimnāzijas skolēni to aktīvi izmantoja. Vēl es teiktu, saglabāt savu miega režīmu un regulāri gulēt vismaz 8 stundas. Vairums brīnījās, kā man tas sanāk, jo bez visa tā lielā darba citi paspēj gulēt tikai 6-5 stundas.

Ko tev deva prezidentūras pieredze?

Prezidentūras pieredze deva man milzīgu pieredzi, ko es noteikti izmantošu savā turpmākajā dzīvē, piemēram, komandas vadīšanā, pasākumu plānošanā un uzraudzīšanā. Tagad es zinu, ka visiem ir vairākas reizes jāatgādina par uzdevumu, citādi rezultātu nesagaidīšu. Tas arī paplašināja manu paziņu loku, kas palīdzēs man nākotnē, jo noteikti kaut kur ar tiem cilvēkiem Rīgā mēs vēl satiksimies, jo Rīga taču ir maza. Lai cik tas dīvaini neskanētu, bet, jo aizņemtāks ir cilvēks, jo vairāk laika viņam ir savu pienākumu pildīšanai, tāpēc es arī iemācījos plānot savu laiku, apzinoties, ka man ir mācības un dažādas prezentācijas, pašpārvalde un vēl papildu tam visam dalība Rīgas Skolēnu domē. Dzīve šādos apstākļos lika man apzināties, cik es varu veikt laika darbam un atpūtai. Vēlos arī atzīmēt, ka prezidentūra deva lielisku iespēju attīstīt publiskās uzstāšanās prasmes, kas viennozīmīgi būs vajadzīgas nākotnē, ne tikai tāpēc, ka es vēlos iesaistīties politikā, bet vispār kopumā. Tas ir par to, kā pareizi ir jāpasniedz materiāls, lai klausītājiem, pirmkārt, tas patiktu, otrkārt, lai viņiem būtu interesanti, treškārt, lai viņi to atcerētos arī pēc tam, jo, dzīvojot 21. gadsimtā, kad viss ir pārsātināts ar informāciju, ir svarīgi spēt uzrunāt klausītāju.

Kādas ir tavas aizraušanās ārpus skolas?

Mana aizraušanās ir politika un brīvprātīgais darbs. Es uzskatu, ka katram jauniešim ir jāiesaistās politikā, jo, kamēr mēs minstināmies uz vietas, politiķi risina mūs interesējošos jautājumus bez mums. Tikai mēs zinām, kas ir vajadzīgs nākotnē, un pieaugušie diez vai to spēs pat iedomāties. Tāpēc, lai nodrošinātu sev atbilstošu nākotni, ir jāiesaistās, jāinteresējas, un jāmēģina mainīt lietas. Es teiktu, ka esmu viens no tiem cilvēkiem, kurš nevar sēdēt uz vietas mierīgi. Man ir jāiesaistās un kaut kur jādarbojas, tāpēc esmu iestājies politiskajā partijā, darbojos Rīgas Skolēnu domē veselu sasaukumu un pat biju Pasaules Dabas fonda Latvijā brīvprātīgais teltī XXVII Vispārējās latviešu Dziesmu un XVII Deju svētkos. Piedalījos vairākās konferencēs, jo man rūp, kas notiek Latvijā un gribu mēģināt mainīt lietas un, manuprāt, skolēnu pašpārvalde ir brīnišķīgs rīks, kā pieradināt skolēnus pie politiskās līdzdalības, un būtībā tas ir skolas parlaments, kuru ievēlē tauta, pareizāk sakot skolēni, un kas pārstāv skolēnu viedokli.

“Vai tu gribi palikt ar četrinieku?”

Stāsts par to, kā mūsu ideju gandrīz apraka Saeimā 5 777 jaunieši. Tieši tik daudz balsu savāca iniciatīva **ļaut skolēniem labot atzīmes**. Jā, tas pats, ko tu, iespējams, pats gribēji darīt pēc ne tik veiksmīga kontroldarba. Mēs ticējam, ka tas beidzot mainīsies — un devāties uz Jauniešu Saeimu, lai to panāktu.

Un tad sākās cirks.

Mūsu ideja bija viena no populārākajām valstī, bet... tā netika iekļauta darba kārtībā kā atsevišķs punkts. Neērti? Acīmredzot. Tā tika “paslēpta” zem vispārīga formulējuma par formatīvās vērtēšanas stiprināšanu, ko daudzi pat nepamanīja līdz sēdes beigām. Kad mēs to atklājām, bija palikušas tikai 15 minūtes.

Un tomēr mēs paspējām runāt. Es biju pirmais, kurš pacēla roku debatēs. Zālē ienāca arī Anda Čakša, bijusī Izglītības un zinātnes ministre. Mēs diskutējām. Kad es uzstāju, ka skolēniem jāļauj labot kļūdas, viņa jautāja: “Kāpēc tam skolēnam ir 4?”

Un, godīgi? Toreiz man nebija atbildes.

Tagad ir: “Tāpēc, ka viņš mācās. Un kļūdīties — tas ir normāli.”

Mēs turpinām cīnīties. Vēstule jaunajai Izglītības un zinātnes ministrei Dacei Melbārdei jau ir nosūtīta. Aicinājumu uz komisijas sēdi gaidām, jo mēs netaisāties piekāpties.

Šis nav tikai par atzīmēm. **Šis ir par taisnīgumu, par attieksmi, par drosmi, par sirdi, par iespēju augt.**

Līdzjūtība nav “vājiem” — tā ir supervara!

Par mūsu ģimnāzijas skaistāko tradīciju – darīt labu. Labdarība mūsu ģimnāzijā nav nejaušība. Tā ir tradīcija, stilīga, dzīva un ar jēgu. Gadu no gada mēs izvēlamies ziedu vietā dāvināt siltumu, uzmanību un reālu palīdzību tiem, kam tā visvairāk vajadzīga. Un šis mācību gads nebija izņēmums — tas bija spēcīgāks nekā jebkad.

Akcijā “Labie darbi ziedu vietā” mēs sasniedzām jaunu līmeni — tika savākts rekordliels dāvanu un ziedojumu daudzums. Nevis vienkārši kastītes, bet — sirsnība iepakota paciņās.

Skolotājas Anna Pjatecka un Jeļena Ofmane kopā ar skolēnu pašpārvaldes pārstāvi devās pie Strazdumuižas internātpamatskolas bērniem — jauniešiem ar redzes traucējumiem. Tur mēs sarūpējām viņiem ne tikai svētkus, bet arī vērtīgu Montesori aprīkojumu, kas palīdzēs mācīties, izprast un sajūst pasauli.

Labdarība nav tikai par palīdzību. Tā ir par attieksmi.

Tā vietā, lai nopirktu kārtējo ziedu pušķi, mūsu sko

lēni un vecāki izvēlējas ieguldīt sirdī. Un tu zini, kas bija visemocionālākais? Tas brīdis, kad bērni vienkārši smaida - pa īstam, no sirds.

Tas brīdis, kad saproti: “Okei, mēs izdarījām kaut ko, kas paliks viņiem atmiņā.”

Jo labdarība nav par to, kurš ir “bagātāks”. Tā ir par to, kurš redz, ka otram vajag. Tā ir par līdzjūtību, kas nav vājums — tā ir superspēja. Un jā, mums tā ir.

Tu arī esi daļa no tās.

Varbūt tu atnesi vienu šokolādi. Vai palīdzēji nest kastī? Vai vienkārši domās biji klāt. Tu arī piedalījies.

Un paldies par to.

Mūsu ģimnāzijā šī nav viena diena gadā. Tā ir vērtība.

Tā ir mūsu identitāte. Un katru gadu mēs pierādām - darīt labu nav garlaicīgi. Tas ir nepieciešams. Tas ir skaisti. Tas ir mūsu stils.

Līdzjūtība = supervara, un mēs to lietojam bez ierobežojuma.

Darja .Serova

Kas patiesībā notiek muzejā? Spoilers: daudz vairāk, nekā domā.

Muzejs — vieta, kur viss ir dzīvs, un mēs arī. Godīgi? Ilgu laiku es pati īsti nesapratu, ko skolas muzejs vispār dara. Zināju, ka tas ir “tur, pie trepēm”, un ka tur ir vitrīnas, bet likās — droši vien kaut kas no pagātnes, kur skolēniem nav vietas, līdz es tur iegāju... un paliku.

Tagad zinu — skolas muzejs nav tikai par vēsturi. Tas ir par cilvēkiem, par dzīvi, par to, ko mēs izvēlamies atcerēties, saglabāt un pārvērst stāstā. Skolas muzejs nav tikai telpa ar priekšmetiem. Tas ir darbs, idejas, laiks, prieks, atbildība un komanda, kas visu šo uztur dzīvu. Un tieši šie cilvēki — ar savu pieredzi, aizrautību un spēju redzēt vairāk — veido muzeja sirdi un pulsu. Marija Brauna rūpējas par dokumentiem, fondu, priekšmetu uzskaiti, katalogiem, ekspozīciju izkārtotību un sadarbību ar citiem muzejiem. Viņa ir mūsu “stingrais mugurkauls” — viss ir kārtībā, pie rakstīts un pārdomāts ilgtermiņā. Ja muzejam būtu sirdsdarbība, viņa ir tā, kas to tur vienmērīgā ritmā. Jeļena Ofmane ir radošums visās tā izpausmēs. Viņa ne tikai māca muzejā, bet arī organizē izstādes, veido svētku pasākumus, palīdz skolēniem attīstīt idejas. Viņa pamana nianšes, kuras citi palaistu garām, un vienmēr uzdod vienu vienkāršu, bet tārpīgu jautājumu: "Kāpēc lai kāds par šo vēlētos uzzināt?" Tas liek ne vien pētīt faktus, bet arī meklēt sajūtu, jēgu un domāt, kā ikviens veidotais pasākums var atstāt paliekošu nospiedumu jaunā cilvēka apziņā un sirdī. Viņa ir muzeja radošā doma un sajūta, ideju radītāja, visu radošo aktivitāšu virzītāja — no scenārijiem un dizaina līdz iedvesmojošiem tekstiem un izstāžu

konceptijām. Bez viņas muzejs nebūtu tik dzīvs, kāds tas ir šodien.

Un jā, arī es pati esmu daļa no tā visa. Man muzejs ir iespēja dalīties ar citiem — vadīt ekskursijas, stāstīt par Kalnciema kvartāla vēsturi, strādāt ar pētniecisko darbu un būt vietā, kur jūtos kā starp savējiem. Muzejs mani mainīja — es iemācījos ne tikai stāstīt, bet arī klausīties.

Kas notiek muzejā, kad neviens neskatās?

Te top maketi, kur Kalnciema parkā dzīvo cilvēciņi un suņi.

Te veidojas kolāžas ar skolēnu un skolotāju atziņām.

Te notiek stundas un sarunas. Te skolēni raksta atsauksmes pēc ekskursijām un nereti piebilst: "Man likās, ka būs garlaicīgi, bet bija forši."

Un es zinu, ka viņi to nesaka tikai pieklājības pēc, jo muzejs nav garlaicīgs, ja tur strādā cilvēki, kuri tam patiesi tic.

Tāpēc, ja kādreiz ieej mūsu skolā, neapstājies tikai pie logiem un stendiem. Apsēdies pie maketa, pajautā, kā tapa kāds priekšmets, palīdz pastāstīt stāstu.

Un, iespējams, tu arī nonāksi šajā pasaulē, kur viss ir saistīts — pagātne, tagadne un mēs paši, jo skolas muzejs nav vieta, kur glabā vecas lietas. Tā ir vieta, kur dzimst jaunā atmiņa.

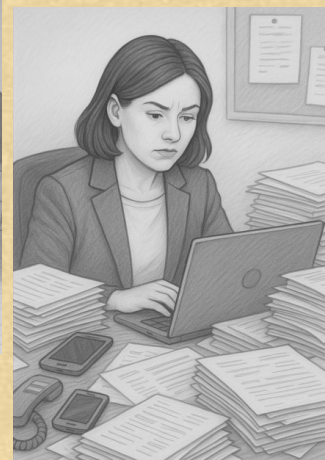
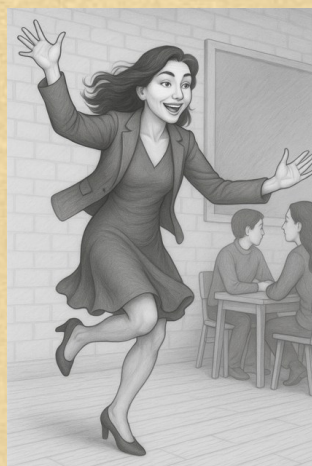
A.Buivide 10.b kl.sk.

Viena diena – trīs skatieni!

Skola dzīvo simtiem dzīvju vienlaikus. No rīta tā atver durvis skolēnam, kurš meklē savu ceļu, skolotājam, kurš iedvesmo citus, un vadītājam, kurš vada, risina un tic. Mēs katru dienu ejam pa tiem pašiem gaiteniem, bet katram šis ceļš nozīmē ko citu.

Šajā sadaļā — trīs dienasgrāmatas. Trīs cilvēki. Trīs skatupunkti. Viena skola.

Skolēns, kurš domā, jūt un mēģina saprast, kur viņš beidzas un kur sākas pasaule. Skolotājs, kurš starp kafiju un kontroldarbiem tur klasi kopā kā režisors bez priekšvara. Un vadītājs, kurš klusībā atbild par to, lai šī sarežģītā sistēma strādātu – ar cilvēkiem, emocijām, pārmaiņām un cilvēcību.

Ielūkojies — varbūt skolā kādā brīdī atpazīsi arī sevi?

12. klases skolniece uz robežas: starp kafiju, eksāmeniem un sevis meklējumiem.

Kas ir 12. klases skolniece šodien? Viņa nav vienkārši nogurusi no kontroldarbiem, esejām un termiņiem. Viņa ir cilvēks uz robežas. Starp skolu un pasauli. Starp bērnības smaržām un pieaugušā dzīves realitāti. Šoreiz — Katrīna. Gudra, jūtīga, mazliet apjukusi, bet vairāk nekā jebkad gatava spert soli tālāk.

Viņas rīts sākas agri, lai gan dvēselē viņa ir naktsputns. Mostas nevis tāpēc, ka gribas, bet tāpēc, ka dienu izstiept nav iespējams. Pirmais glābiņš — tase kafijas ar pienu. Otrais — vācu valodas vārdu atkārtošana, kurus vajadzēja iemācīties vakar pēc vakara braukšanas. Galvenais darbs latviešu valodā gandrīz pabeigts, bet prāts nelaiž vaļā — vēl vajag pielabot pāris vietas. Teikumu plūdums, tēlu nianšes, pārlicinošā pasniegšana. Viss jāsaliek tā, it kā šī grāmata būtu izvēlēta ar sirdi. It kā starp tekstu un dzīvi būtu redzama neredzama līnija.

Šādu darbu nevar uzrakstīt mehāniski. Tos nevar sajust, ja nelaiž caur sevi. Katrīna domā par varoni, kura — gluži kā viņa pati — reiz bija neaizsargāts bērns. Tāpat kā viņa joprojām dažreiz jūtas maza, stāvot pie pieaugušo dzīves durvīm.

Skolā valda “miegaina valstība”. Vieni jau samierinājušies ar esošajām atzīmēm. Citi tic, ka ar to, ko zina, pietiks līdz pensijai. Un tad ir tādi kā viņa — starp divām pasaulēm. Starp nodarbībām viņa raksta motivācijas vēstules universitātēm, mēģina tikt uz kādu prakses vietu, atbild uz e-pastiem un paralēli mēģina nenokavēt matemātiku. Katrīna jau zina — viņa ir tikusi Rīgas Juridiskās augstskolas programmā “Tiesības un business”. Un tagad viss pārējais skolā pēkšņi izskatās kā dekorācija izrādei, kuras pēdējais cēliens tuvojas.

Katra matemātikas stunda viņai ir treniņš — ceļā uz sudraba liecību. Katra latviešu valodas diskusija — vingrinājums universitātes lekcijām. Viņa spēlē līdz galam, bet jau ar vienu kāju stāv nākamajā līmenī.

Un pēc skolas? Dažreiz — asaras, kas izdzēs pierakstus piezīmju grāmatiņā. Dažreiz — juceklīgas baumas, no kurām negribas atrauties. Bet vienmēr — domas. Par to, kā “Vestsaidas dārzs” runā par bērnības atmiņām un mainīgo pasauli. Par to, kā TikTok pārtop klusā jautājumā: ko patiesībā nozīmē būt? Par to, kā O. Vācietis atgādina par sirdsapziņu, ko nedrīkst pārklāt troksnis.

Katrīna — tā ir 12. klase šodien. Cilvēks, kurš jūt dziļi, runā īsti, klausās patiesi. Viņa zina, ka svarīgi ir vārdi, ka spēcīgas ir emocijas. Viņa vēl nav prom, bet jau ir ceļā. Un, lai arī priekšā vēl eksāmeni, izlaidums un atvadas, svarīgākais ir noticis: viņa sev ir atbildējusi. Ne tikai ar galvu, bet ar sirdi. Un ir jau spērusi pirmo soli. Tur, kur sākas viņas pasaule.

Skolotāja dienasgrāmata: neizdomāts seriāls.

Sākas kā trilleris — 6:00. Telefons iekliedzas, pasaulē vēl guļ, bet man jau jābūt nomodā. Modinātājs spēlē savu dziesmu, un es ceru, ka tas viss tomēr ir sapnis. Diemžēl nav. Es neesmu no tiem, kas lec augšā kā rīta skrējēji Instastorijās. Drīzāk ceru, ka modinātājs iezvanījās pats no sevis. Bet skolotājas diena sākas vēl zem segas — ar trīsdaļīgu multitaskingu (daudz uzdevumu režīms). Vienā rokā telefons — WhatsApp un SMS jau līst kā digitālais lietus no skolēniem, vecākiem, kolēģiem. Otrā — panna, kurā čirkst brokastis bērniem. Trešā roka? To izmanto tikai skolotāji — domās mēģinu salikt kopā seju, kas atgādina cilvēku un ir cienīga stāties klases priekšā.

Ārā no mājas. Skats spogulī nav ideāls, bet smaids ir. To tur kopā kafija, nevis eiforija. Soļoju uz skolu un pretī nāk tās pašas sejas, kas klusējot saka: “Skolotāj, mēs arī gribētu palikt gultā.” Gatavojos pirmajai stundai, jau nojaušot, ka kavēs tie, kas dzīvo tieši pāri ielai. Kosmisks likums.

Pulksten astoņos sākas īstā trase. Klase vēl klusē, bet telefons nedara to. WhatsApp ziņa no kolēģes: “Sapulce pārcelta uz tūlīt.” Administrācija atgādina par ZPD, projektu nedēļu, koncertu pēc stundām. Un vēl SMS no vecāka: “Vai mans bērns šodien vispār bija skolā?” Stāvu klasē, turot skatienu uz 25 acu pāriem, un runāju — par Eiropas Savienību, par ANO, par mieru un konfliktu risināšanu. Par to, kā domāt ar galvu, bet saprast ar sirdi. Spēles, viktorīnas, teatrāli elementi — viss, lai ne tikai iemācītos, bet arī paliktu atmiņā.

Brīžiem esmu Klauns, kas smejas un liek domāt. Citreiz — Sniega karaliene, kas ievieš kārtību. Bet visbiežāk — pasākumu vadītāja, kas mēģina noturēt vienā telpā 25 dažādu planētu iemītniekus. Un tad, kad šķiet — nu beidzot būs piecas minūtes klusuma — no gaitenā atskan: “Audzinātāj, mums klasē notika... incidents.” Es jau skrienu.

Vispirms uz veco korpusu, kur kāds uzkāpis uz tualetes poda, lai redzētu labāk pa logu. Rezultāts — stikls beigts. Tad uz jauno korpusu — kāds metis ar tualetes papīru kā paša izgudrotā olimpiskajā disciplīnā. Vēl jānokārto mikrokonflikts, kas sākas no skatiena “pārāk šķībi”, un jāpārbauda klases čats — tur publicēts “meža gariņš 2025” ar bērna seju un "photoshop" parakstu. Tas ir starpbrīdis. Normāls.

Kad viss pārbaudīts un nevienam nevajag plāksteri, skrienu atpakaļ. Jauna stunda. Vēl viens uznāciens. Vēl viena cīņa ar saules staru pie loga, kas vienmēr ir labāks nekā mana balss. Un tad — pārtraukums. Varbūt tagad kafiju? Ha. Klasē jau trīs skolēni: vienam pazuduši sporta apavi, otrs jautā, vai šodien būs tēja, trešais ziņo par netaisnību, kas neatstāj vienalīdzīgu pat Apelācijas tiesu.

Un tā pāiet vēl viena stunda. Un vēl viena. Līdz ir 15:00. Uz galda — auksta kafija, sildīta divreiz, nevienu reizi nedzerta. Blakus — burtnīcu kaudze, vaļā e-klase. Un sajūta: neko neesmu izdarījusi, bet arī — izdarījusi visu.

Vakarā — “klusums”. Komentāri burtnīcās. WhatsApp grupas. Dažas rindas skolēnam, kurš pārdzīvo pirmo mīlestību. Viena sirsnīga frāze kolēģei, kura meklē spēku vēl vienam semestrim. Un 18:00 zvana vīrs: “Tu šodien nāksi mājās?” Es novelku sejas masku, kuras man nav, bet tomēr ir. Ceļā vēl dažas ziņas audzināmajiem. Daži smaidiņi kolēģiem.

Un tad — mājās. Tur smaržo vakariņas. Vīrs smaidot saka: “Ģimene izdzīvoja.” Es novelku kurpes un pasmaidu — vēl viena diena aiz muguras. Un rīt — atkal pirmā sērija.

Marija Škutāne

SKOLAS DZĪVE BEZ FILTRA: VIENS DIENESTS, SIMTS LOMU

"Vienkārši aiziet mājās 16:00?" — tas nav par viņu.

Viņa no rītiem ceļas pirms visiem - klusi, bez dramatisma, tikai ar kūpošas tējas tasi un tipinošām čībām fonā. Viņas vārds nav Google, bet viņa atradīs atbildi uz jebkuru jautājumu. Viņa nav "boss" klasiskajā izpratnē, bet tieši viņa tur skolas ritmu savās rokās. Nu labi — gandrīz vienmēr.

Tā sākas viena skolas diena, kur viņu sauc vienkārši — "mūsu vietniece". Bet, būsīm godīgi, viņa ir vairāk kā vietniece. Viņa ir režisore, kas aiz kadra vada skolas filmu: kurš kur skrien, kurš ko aizmirsis, kur deg un kur jāglābj.

07:50. Skola. Viņa jau vietā - zvanus pārslēgt, kabinetus atslēgt, atrisināt "kāds saslīma, kāds kavē, kāds sajauc stundu sarakstu".
09:10. Pirmais uzdevums: "3.b neklausā, skolotājs lūdz palīdzību".
09:12. "Skolēns guļ gaitenī un klie dz.".
09:14. "Vecāks atnāca 'uz minūti'."

Un tas vēl nav viss.

Viņas telefons zvina kā tramvajs rīta sastrēgumā. Te direktors. Te kolēģis par eksāmeniem. Te uzdevumi.lv nedarbojas. Te anketa "vajadzēja vakar". Te vēl trīs tabulas, kur "visi kolēģi jau atzīmējušies, jūs vēl ne!" Un viņa visu paspēj, palīdz, atbild, sakārto, un ne tāpēc, ka pienākums, bet gan tāpēc, ka skola viņai rūp. Skolēni viņu redz starpbrīžos. Viņa pasmaida, pieklājīgi atgādina, kāpēc skolas kāpnes nav skrejceļš. Pasākās par palīdzību, uzliek roku uz pleca, kad vajag. Reizēm — aizved bērnu pie psihologa. Reizēm — pati ir psihologs vai diplomāts, vai otra mamma.

Un tad ir stundas. Jā, viņa arī māca. It kā enerģija jau beigusies, bet klasē ienāk ar smaidu. Un bērni jūt — viņa nav nogurusi no viņiem, viņa viņus izvēlējās.

Pēc stundām? Protams, vēl nav beigas.

Pasta ar siļķi, pieci ziņojumi, divas sapulces un vēl viena "steidzama lieta". Viņa atlaižas krēslā 17:48. Ieelpo un izelpo, un tad dodas mājās.

Bet arī tur viņa nav "off".

Vakariņas — garšīgas, siltas, ar mīlestību. Sarunas ar bērniem. Saruna ar vīru. Viņa smejas, klausās un joprojām tur rūpi par citiem.

Pēc tam — atkal pie datora. Uzdevumi, idejas, materiāli, jo viņa grib, lai skolēniem ir interesanti, lai programmēšana nav tikai "standarts", bet atklājums.

Un jā — reizēm ir grūti.

Reizēm gribas atmet ar roku. Klusi pamest šo darbu, kur nedēļas nogales bieži nav brīvas, bet domas skrien kā maratons. Bet viņa paliek, jo zina — ja ne viņa, tad kurš?

Viņai nav supervaroņa apmetņa, bet viņai ir mugursoma ar 1000 atbildībām un sirds, kurā pietiek vietas visiem — kolēģiem, skolēniem, vecākiem, suņiem, mīļajiem un pat biroja printerim, kurš atkal "neprintē".

Un vakarā, kad viss ir kluss, viņa sev čukst:

Tu izturēji. Tu esi malacis. Rīt būs jauna diena — un tu to atkal izturēsi.

„Pavasaris draudzības krāsās”

Pavasaris mūsu skolā atnāca ne tikai ar saules siltumu un pumpuriem kokos, bet arī ar vienu no sirsnīgākajiem un nozīmīgākajiem notikumiem – skolēnu apmaiņas projekta kulmināciju. Jau no septembra šis projekts auda savus pavedienus starp Latviju un Vāciju, un tagad tie savijās draudzības tīklā, kur katrs mezgls bija piedzīvojums, smieklis, kustība un sirsnīgas sarunas.

Šis ceļojums sākās rudenī, kad mūsu skolas skolēni kā zinātkāri pētnieki devās uz Leipcigu, pilsētu, kur vēsture dzīvo līdzās mūsdienu ritmam. Tur viņi pavadīja veselu nedēļu vācu ģimenēs — nevis kā tūristi, bet kā īsti ģimenes locekļi. Viņi ne tikai apmeklēja skolu un pētīja vācu izglītības sistēmu, bet arī iepazīna cilvēkus — viņu ikdienas paradumus, vērtības, attiecības. Šī pieredze bija kā loga atvēršana uz citu pasauli, kur katra diena nesa pārsteigumu, atklājumu un jaunu draudzību.

Aprīlī šis logs tika atvērts no otras puses — mūsu vācu draugi ieradās Latvijā. Sagaidīšana bija silta kā mājas pavards. Skolēni bija gatavi parādīt ne tikai skolu un pilsētu, bet arī daļu no savas dzīves, savām tradīcijām un ikdienas ritma.

Projekta tēma šogad bija sports, un tā kā dzirkstele iededza nedēļu, kas dzirkstīja no aktivitātēm. Jau pirmajā dienā mūsu skola pārvērtās par sportisku un radošu laboratoriju, kur kustība, prieks un komandas gars valdīja pāri visam.

Mūsu lielais skolas baseins kļuva par vienu no galvenajiem satikšanās punktiem. Tur skanēja smieklis, ūdens čaloja kā priecīga upīte, bet mēs pildījām dažādus uzdevumus, vingrinājāmies, dziedājām, smējāmies. Tā bija vieta, kur katrs kļuva drošāks, kustīgāks, pārliecinātāks.

Sporta zālē elpa aizrāvās no sacensību garšas – stafetes, spēles, komandu izaicinājumi lika izkāpt no komforta zonas, iemācīties sadarboties, paļauties, būt atbildīgam. Mēs skrējām, smējāmies, kritām un cēlāmies — gluži kā dzīvē.

Bet īsts piedzīvojums bija mūsu kopīgais brauciens uz slidotavu. Dažiem šī bija pirmā reize uz ledus, citi jau jutās kā mājās, bet svarīgākais – mēs bijām cits citam blakus. Tur uz ledus nebija “vācieši” vai “latvieši”, bija tikai cilvēki, kas atbalsta, palīdz, iedrošina. Kritieni tika pārvērsti smieklos, uzvaras – kopīgā priekā.

Un kur vēl zumbas nodarbība! Tā bija kā enerģijas sprādziens – mūzika, kustība, emocijas. Mēs dejojām, atbrīvojāmies, lāvāmies ritmam. Kaut sākumā bija nedaudz mulsums un bailes kļūdiņās, pēc pāris minūtēm tas viss izzuda – palika tikai smaidi un dejojošas sirdis.

Šī nedēļa nebija tikai par sportu. Mēs arī iepazīstinājām viesus ar mūsu pilsētu orientēšanās spēles laikā, kas pārvērtās par izzinošu un jautru piedzīvojumu. Starp fiziskajām aktivitātēm mēs veidojām radošus projektus – darbojāmies grupās, izdomājām prezentācijas, izpaudām savu fantāziju, mācījāmies pieņemt lēmumus un sadarboties.

Projekts kļuva par īstenu dzīves skolu – tādu, ko nevar iemācīt no grāmatām. Tā bija skola par uzticēšanos, komunikāciju, cieņu un starpkultūru saprašanos. Katrs no mums paņēma sev līdzīgu mācību, kādu atziņu, kādu mirkli, kas paliks atmiņā.

Un, protams, nekas no tā visa nebūtu iespējams bez mūsu skolotājiem – gan latviešiem, gan vāciešiem, kas šo projektu ne tikai organizēja, bet arī vadīja ar sirdi. Viņi bija kā kapteiņi šajā kuģojumā, vadot mūs cauri emociju un pieredzes jūrai.

Paldies viņiem par to, ka viņi tic, iedvesmo, atbalsta. Šādas nedēļas rāda, cik skaista ir pasaule, kad atveram sirdi un rokas draudzībai.

Aleksandra Kirilova 10.b.

Skolas gaitenī starp trokšņainiem starpbrīžiem un bērnu smiekliem ir kāds stūrītis, kur klusums runā skaļāk par vārdiem – dambretes kabinets. Tur, melnbaltajā figūru pasaulē, ik dienu notiek klusa cīņa – cīņa par koncentrēšanos, pacietību un prāta asumu. Šīs cīņas komandieris ir treneris, kurš jau no bērnības iemīlējis dambreti. “Šī spēle ir gājusi cauri visam manam mūžam,” viņš saka ar tādu pārliecību, it kā dambrete būtu viņa dzīves sirds ritms.

Treneris nav tikai spēles mācītājs – viņš ir domāšanas ceļa rādītājs. Viņam dambrete nav tikai spēle ar figūrām, tā ir metode, kā palīdzēt bērniem kļūt gudrākiem un pārliecinātākiem. “Daudzi vecāki savus bērnus ved uz sporta sekcijām, kur attīstās fiziskais spēks, bet man šķiet svarīgi kopt arī garīgo spēku. Šajā vecumā ir jāsāk domāt – loģiski, secīgi, dziļi,” viņš skaidro. Viņam dambrete ir kā tilts starp spēli un dzīvi – starp izklaidi un prāta treniņu.

Bērniem dambrete sākotnēji šķiet vienkārša – pāris gājieni uz priekšu, daži sitieni, uzvara vai zaudējums. Bet īstā spēles būtība slēpjas dziļāk – tur, kur sākas stratēģija. “Pirmklasnieki tikai iepazīstas ar spēli. Patiesā izpratne nāk vēlāk, kad bērni nobriest, kļūst nopietnāki un sāk patiesi domāt. Dambrete nav tikai gājieni – tas ir laika redzējums, spēja skatīties nākotnē un paredzēt, ko darīs pretinieks,” saka treneris. Šeit parādās īstie spēles meistari – tie, kuri redz vairākus soļus uz priekšu un māk paredzēt nākotnes iespējas. Runājot par savu darbu, treneris ir pieticīgs. “Viss notiek ierasti. Es jau šeit sen esmu. Bet visvairāk mani iedvesmo bērni – viņu enerģija, viņu skatījums uz pasauli. Es redzu viņos sevi, tikai modernākā versijā,” viņš smaidot saka. Viņam jāpārkārto savas metodes, jāpielāgojas šodienas bērnu ritmam, jo šī paaudze ir citāda – atvērtāka, ziņkārīgāka, tehnoloģiski zinošāka.

Bet kāds tad ir dambretista panākumu noslēpums? Treneris uzsver, ka viss balstās uz darbu. “Lai kļūtu labs, jātrenējas. Jābūt neatlaidīgam. Var paveikties vienu reizi, bet tikai darbs un ticība sev nes ilgtermiņa rezultātus,” viņš uzsver. Viņš ar lepnumu runā par savu sportisko grupu – bērniem, kuri jau pārstāv skolu Latvijas mēroga sacensībās un gūst godalgotas vietas. Viņu acīs saskatāma deģsmē, un tas ir lielākais trenera apbalvojums.

Dambrete – tā nav tikai melnbaltā spēle. Tā ir dzīves simulācija, kur katrs gājiena prasas izvēli, katra kļūda – mācību, un katra uzvara – gandarījumu. Tā māca pacietību, stratēģiju un ticību saviem spēkiem. Un tieši to treneris dāvā saviem audzēkņiem – spēju ne tikai labi spēlēt, bet arī labi domāt un dzīvot.

Gunārs Vipulis

Mūsu skolā, kur katrai dienai ir savs ritms un krāsa, dambretes pulciņš ir kā rāms, bet dziļš ezers starp steidzīgām upēm. Tur, kur citi dzenas pēc ātruma un trokšņa, šeit valda klusums, koncentrēšanās un intelektuāla cīņa.

Trešo klašu skolēni, atzīst: dambrete nav par muskuļiem, bet par prātu. Tā ir vieta, kur trenējas nevis kājas, bet doma, kur sacensības notiek klusumā, bet emocijas virmo kā negaisa mākoņi pirms lietus.

Skolēni stāsta, kā dambrete palīdz viņiem mācībās — lasīšana kļūst plūstoša kā upe, matemātika šķiet kā spēle ar skaitļiem, bet domāšana kopumā kļūst ātrāka, dziļāka un skaidrāka. Spēlējot viņi apgūst stratēģiju un plānošanu, prognozē pretinieka rīcību un meklē risinājumus — tāpat kā dzīvē. Viņi mācās zaudēt ar cieņu un uzvarēt ar pieticību.

Nav pārsteigums, ka arī pedagogi un psihologi dambretei piešķir īpašu vietu bērna attīstībā. Tā māca loģiku, attīsta iztēli, stiprina spēju koncentrēties un pieņemt pārdomātus lēmumus. Tas ir kā smadzeņu treniņš, kas strādā ar katru partiju, ar katru lēmu-

mu, ar katru gājienu.

Un varbūt pats skaistākais — dambrete apvieno. Tā saved kopā bērnus ar dažādām interesēm, temperamentu un prasmēm. Pie viena galda satiekas gan klusie domātāji, gan aktīvie līderi, un visiem viņiem ir viena kopīga valoda — dambrete. Tā ir kā tilts starp pasaulēm, starp sapņiem un realitāti, starp šodien un rītdienu.

Debates – tas nav vienkārši pulciņš,

kur sēž apkārt galdiem un apspriež “par” un “pret”. Tā nav arī tikai skatuve dažiem drosmīgajiem, kas nebaidās uzdot jautājumus. Debates ir kā intelektuāla arēna, kur notiek prāta gladiatoru cīņas. Vārdi kļūst par ieročiem, idejas – par vairogiem, bet katrs labs arguments – kā precīzs sitiens mērķī. Uzvara? Tā ir kā lauru vainags, kas piešķir ne tikai godu, bet arī dziļi personīgu gandarījumu, jo debates nav spēle – tā ir misija.

Skolēnus vilina debates tāpat kā ceļotāju vilina tāls horizonts – nezināmais, kurā slēpjas attīstība. Tā ir iespēja izlauzties no četrām klasiskām skolas sienām un ieraudzīt pasauli no loģikas un domas virsotnēm. Dažus piesaista debates kā azartspēles, kur nav likmju, tikai reputācija un idejas. Citiem – tā ir kā spogulis, kurā viņi iemācās pazīt sevi, savas stiprās un vājās puses. Bet daudziem tās kļūst par atslēgu durvīm, aiz kurām slēpjas pašpārlicība, skatuves drošība un spēja aizstāvēt patiesību ar cieņu.

Debatēs katrs skolēns kļūst par domātāju, pētnieku, runātāju un klausītāju vienlaikus. Tā ir unikāla vide, kur par kļūdām netiek sodīti, tās tiek izmantotas kā pakāpieni izaugsmei. Un tās nav tikai prasmes – tā ir arī attieksme. Attieksme pret pasauli, kur nav vienas patiesības, bet ir spēja uzklaustīt, sadzirdēt un mainīt viedokli, ja argumenti to pieprasa.

Mentora darbs šajā intelektuālajā maratonā ir sarežģīts un daudzšķautņains. Būt par kuģa kapteini, kas ved savu komandu cauri prāta vētrām, dažkārt nozīmē arī būt par kompasu, kas rāda virzienu, kad skolēni apjūk. Mentors ir tas, kurš notic pat tad, kad skolēns vēl šaubās. Reizēm viņam jāklūst par psihologu, kad nervi saspīlējas pirms turnīra. Reizēm – par tulku starp idejām un to izteikšanas veidu. Un bieži – vienkārši par cilvēku, kas atgādina: tu to vari, tev ir spēks.

Debates rada atkarību. Ne no sacensības, bet no sajūtas, ka tava doma spēj ietekmēt. No momenta, kad telpā iestājas klusums, jo visi klausās – un tu runā. No brīžiem, kad vārdi trāpa kā bultas un pretinieks sāk domāt, nevis aizstāvēties. Un visvairāk – no kopības izjūtas, kas rodas starp debatētājiem. Viņi ir kā cilts, kas saprot cits citu no pusvārda, kopā svin uzvaras un kopā pārdzīvo zaudējumus.

Uzvara turnīrā ir kā pavasara saule pēc garas ziemas – silta, ilgi gaidīta un ļoti pelnīta. Tā nes ne tikai punktus vai kausus, bet arī lepnumu – par sevi, par komandu, par mentoru, kas ticēja. Tie ir mirkli, kad skolēni pārspēj paši sevi, un tu kā skolotājs klusībā smaidi, domājot: “Jā, viņi lido, un es viņiem palīdzēju pacelties.”

Taču turnīru aizkulises nav tik spožas. Grūtākais nav debates pašas par sevi – tas ir viss, kas nāk tām līdz. Celšanās sestdienās pirms saullēkta, autobusu organizēšana, tiesnešu trūkums, dalībnieki, kas kavējas, aizsmakušas balsis un stress, kas slēpjas aiz katras debatētāja smaida. Un tomēr – mēs to darām atkal un atkal, jo mēs zinām, ka tas ir tā vērts.

Par pieredzējušu debatētāju netop vienā dienā. Viņš ir kā vīns, kas iegūst vērtību laika gaitā – kā siers, kuru briedina zem spiediena – dažkārt ļoti liela. Tas ir process, kurā nepieciešama neatlaidība, darbs, iekšējā motivācija un zinātkāre. Tikai tad, kad viss saliekas kopā – spiediens, laiks un mīlestība pret procesu, rodas tas īpašais debatētājs, kurš ne tikai runā, bet domā, kurš iedvesmo, nevis dominē, kurš iemāca klausīties un uzvarēt ar cieņu.

Jo tikai zem spiediena dzimst dimanti un arī labākie debatētāji.

Žanna Daragane un Veronika Skripačova

Debates nav vienkārša vārdu spēle. Tās ir kā intelektuālas šaha partijas, kur katrs gājieni ir pārdomāts, katrs vārds – asa bulta, bet katrs klusuma brīdis – telpa pārdomām. Bet pat stiprākajiem runātājiem ceļš uz skatuvi nav klāts rožu ziedlapiņām.

Lielākās grūtības debatēs slēpjas ne jau faktos vai pretinieku argumentos, bet pašos sevī. Vēders savelkas mezglā, sirds daudzās kā trauksmes zvans, un laiks līdz uzstāšanās brīdim šķiet kā mūžība. Bieži pietrūkst minūšu, lai sagatavotos, un tēmas sarežģītība var šķist kā neiekarojams kalns. Taču katrs šis izaicinājums ir solis tuvāk izaugsmei.

Debates attīsta vairāk nekā tikai spēju skaisti runāt. Tās ir kā trenāžieru zāle prātam – nostiprinās kritiskā domāšana, dzimst spēja improvizēt kā džeza mūzikā, komandas darbs kļūst par pamatu panākumiem, bet katrs uzstāšanās brīdis māca kontrolēt emociju vētru. Runas māksla te kļūst par zobenu, bet loģika – par vairogu.

Labs debatētājs nav tikai runātājs – viņš ir domātājs, stratēģis un diplomāts vienlaikus. Viņa uzdevums ir skaidri izklāstīt savas komandas pozīciju, izšķetināt pretinieka argumentus kā mezglu un pārliecināt klausītājus ar spēku, kas nāk nevis no bals

skaļuma, bet pārliecības dziļuma. Un tam visam jānotiek ar cieņu – jo debates nav karš, bet dialogs.

Vēlme izvairīties no kļūdām nereti kļūst par lielāko ienaidnieku. Taču, ja tēma apgūta pamatīgi un katrs arguments kārtīgi noslīpēts, tad bailēm nav, kur paslēpties. Komandas atbalsts šeit ir kā stiprs plecs, uz kura var balsfīties, bet regulāras treniņrunas – kā bruņas, kas palīdz justies drošam arī viskarstākajās debatēs.

Skolotājs debatēs ir kā kuģa kapteinis vētrainā jūrā – viņš palīdz noturēt kursu, skaidro noteikumus, uzlabo argumentus un rūpējas, lai katra runa izskanētu skaidri un iedarbīgi. Bez viņa pieredzes un padoma komanda bieži vien zaudētu ceļu.

Debates ir kā slepenais ierocis, kas var noderēt visdažādākajās dzīves jomās – no politikas tribīnēm līdz biznesa sarunām, no zinātniskiem kongresiem līdz draudzīgām diskusijām. Tur, kur svarīga ir spēja pārliecināt, analizēt un izteikties, debatētāja prasmes ir zelta vērtas.

Anna Sizova 10.b

Mans ceļš uz Zolitūdes ģimnāziju

Emīls Kotāns 11.a

Pagājušajā gadā es sāku mācīties Rīgas Zolitūdes ģimnāzijā. Tā kā šī bija jauna vide, es biju mazliet noraizējies par to, kā man izdosies iekļauties klasē. Lai gan pārvaldu krievu valodu, līdz šim biju mācījies tikai latviešu skolās, un man šķita, ka jaunie klasesbiedri varētu būt ar citādu domāšanu. Tas radīja bažas par to, vai mums būs viegli atrast kopīgu valodu – gan tiešā, gan pārnestā nozīmē.

Taču jau pirmajās nedēļās mani patīkami pārsteidza tas, cik draudzīgi un atsaucīgi bija gan skolēni, gan skolotāji. Viņi sarunājās ar mani latviski, pat ja dažiem tas prasīja papildu piepūli. Es novērtēju šo ieinteresētību un cieņu, un tas palīdzēja man justies gaišākam.

Vēlāk kļuva pašsaprotami, ka katrs runās sev ērtākā valodā, bet tas netraucēja ne draudzībai, ne kopīgam darbam. Svarīgākais bija savstarpējā sapratne un vēlme komunicēt, nevis valoda, kurā tas notiek.

Iekļauties jaunajā skolā man izdevās daudz vieglāk, nekā biju iedomājies. Esmu iepazinis daudz foršu cilvēku, ar kuriem kopā veidojas ne tikai laba mācību vide, bet arī patīkama ikdiena. Tagad, atskatoties uz sākuma šaubām, varu droši teikt – tās bija nepamatotas, un esmu patiesi priecīgs par savu izvēli šeit mācīties.

Kā ir mainīt skolu? Kā ir mainīt sevi?

"Reizēm pārmaiņas ir kā pirmais solis nezināmā pil-sētā — viss svešs, bet aizraujoši vilinošs." "Mainīt skolu — tas nozīmē mainīt vidi, skolotājus, klasi, pat ritmu un valodu. Tas nav viegli. Bet tas arī ir stāsts par drosmi, par vēlmi augt, meklēt, saprast, būt pašam un būt starp tiem, kuri palīdz augt."

Šajā lappusē — patiesas skolēnu balsis bez pielabo-tām frāzēm un filtriem. Viņi runā par to, kā ir būt "jauniņajam", kā ir pārvarēt bailes un atrast vietu, kā ir uzdrīkstēties un kā ir ieraudzīt, ka skola nav tikai ēka, bet arī cilvēki, kas kļūst par savējiem.

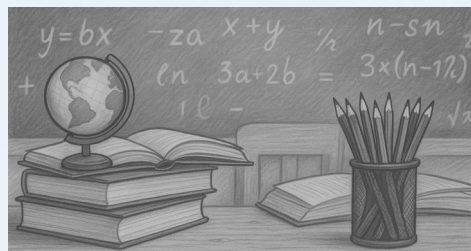
"Un labi, ka mūsu skola ir tāda vieta, kur 'svešais' ātri kļūst par savējo, kur skolotāji redz ne tikai jaunu seju, bet cilvēku, kuram vajag plecu, smaidu un vietu, kur augt."

Luīze Linkeviča 11.a

Pagājušajā gadā es atnācu mācīties uz Rīgas Zolitū-des ģimnāziju. Iepriekš mācījos privātskolā, tāpēc pirms pārejas uz valsts skolu man bija diezgan daudz jautājumu un neziņas — kā būs mācīties citā vidē? Turklāt zināju, ka šeit mācās arī daudz krievu skolēnu, kas man bija jauna pieredze.

Taču jau no pirmajām dienām biju patīkami pārsteig-ta. Skola ir ļoti sakopta un mājīga, skolotāji — profe-sionāli un atsaucīgi. Mani īpaši pārsteidza, cik labi skolotāji runā latviešu valodā. Pat tie, kuriem latviešu nav dzimtā valoda, cenšas izteikties skaidri un sapro-tami, un tas tiešām rada cieņu.

Arī pirmie iespaidi par klasesbiedriem bija pozitīvi. Ja ir kaut nedaudz krievu valodas zināšanu, tad sazi-nāties un sadraudzēties nav grūti — galvenais ir vēl-me saprasties. Tagad, kad pagājis gandrīz gads, es varu droši teikt - šī skola man ļoti patīk. Esmu šeit pieradusi, jūtos labi un novērtēju gan vidi, gan cilvēkus, ar kuriem kopā mācos.

Šī raksta mērķis ir likt aizdomāties, kā ikdienas steigā nepazaudēt pašu svarīgāko — savu veselību. Ja ēšana skolā tev šķiet tikai “uz ātro”, tad šis raksts ir tieši tev.

ĒD ĀTRI, MAKSĀ AR VESELĪBU: KO ĪSTI SLĒPJ TAVA STEIDZĪGĀ

Gremošanas traucējumi un vēdera uzpūšanās Ātri ēdot, kuņģī nonāk pārāk lieli ēdiena gabali, kas apgrūtina gremošanu un var izraisīt smaguma sajūtu, vēdera uzpūšanos. Turklāt kopā ar ēdienu Tu norij vairāk gaisa, kas tikai pasliktina situāciju.

Pārmērīga ēšana un svara svārstības "Ir nepieciešamas 20 līdz 30 minūtes, līdz ķermenis nosūta sāta sajūtas signālu smadzenēm. Ja visa ēdienreize tiek pieveikta īsākā laikā, to var uzskatīt par ātru ēšanu," norāda *Vivendi* veselības centra sertificētā uztura speciāliste Laila Siliņa medicīnas portālā *medicine.lv*. Tas nozīmē, ka sāta sajūta pienāk par vēlu, tāpēc varam apēst vairāk, nekā vajadzīgs organismam, kas ilgtermiņā var novest pie svara svārstībām.

Paaugstināts stresa līmenis

Ēšana steigā neļauj prātam atslābt. Tā vietā organisms uztver šo procesu kā stresu – izdala hormonu kortizolu, kas ir cieši saistīts ar trauksmi, bezmiegu un pat imunitātes pasliktināšanos

Ātra ēšana šķiet kā risinājums, kad laika ir maz, bet patiesībā tā var apdraudēt tavu veselību! Pārāk steidzīga ēdiena norīšana var novest pie tādām veselības problēmām kā gremošanas traucējumi, svara svārstības, kā arī izraisīt lieku stresu. Skolēniem, kuriem ir īsi starpbrīži un visu nākas darīt steigā, jāapzinās, kā ēšanas ieradumi ietekmē viņu veselību. Mēģinot ēst lēnāk un uzmanīgāk, iespējams uzlabot gan fizisko, gan emocionālo labsajūtu un izvairīties no nevajadzīgiem veselības traucējumiem.

Skolā bieži vien vienīgā iespēja paēst ir 20 minūšu starpbrīdis, kurā vēl jāpaspēj aiziet līdz ēdnīcai un nostāvēt garā rindā – jāēd ātri, lai laicīgi ierastos nākamajā stundā. Bet kā tas ietekmē tavu veselību? Pārsteidzoši, bet tieši šāda ēšanas steiga var novest pie nopietnām veselības problēmām, kuras pat nepamanām līdz tās sāk izpausties.

Ko darīt, ja laika ēšanai tik un tā ir maz?

Sāc ēst uzreiz, kad saņem porciju, netērē laiku uz sarunām vai telefonu! **Izvēlies tādas maltītes, kuras nevajag ilgi košļāt, piemēram, zupu vai kartupeļu biezeni!** **Izmanto katru iespēju, kad ir brīvā stunda, lai mierīgu paēstu!**

Kad pēdējais zvans vēl nav atskanējis, bet sirds jau saka “paldies”

Skolas gaitas tuvojas noslēgumam, un mēs, kuri ejam tālāk, uz mirkli apstājamies, atskatāmies un saprotam — vissvarīgākais nebija atzīmes, bet cilvēki. Mēs paņēmām līdzi ne tikai grāmatu zināšanas, bet arī spēju saprast citus, strādāt komandā, runāt un klausīties, kļūdīties un augt. Mēs daudz iemācījāmies. Bet pats galvenais — veidojām sevi.

Gribu pateikt paldies mūsu skolai par kopīgi pavadīto laiku, par vietu, ar kuru man ir saistīts tik daudz atmiņu. 12 gadi pagāja ļoti ātri. Pa šo laiku es satiku jaunus draugus un cilvēkus. Paldies skolotājiem par atbalstu, uzmanību un gatavību uzklausīt. Es noteikti ilgošos.

Nikole Tarvide

Es esmu pateicīga skolai par cilvēkiem, kurus tā man ir devusi, par klases biedriem, ar kuriem kopā esmu smējusies, strīdējusies, piedzīvojusī, par skolotājiem, kuri saskatīja manī vairāk, nekā es pati sevī redzēju. Paldies par kopīgiem pasākumiem, projektiem un garajiem starpbrīžiem, kas kļuva par dzīves atmiņām. Skola man bija vairāk nekā zināšanu vieta, tā bija mana otrā māja, kur mani pieņēma, atbalstīja un iedrošināja. Es aiziešu, bet sirds stūrītī vienmēr paliks pateicība.

Oļesja Voronova

Skola iemācīja man plānot savu laiku, ievērot termiņus un strādāt sistematiski. Strādājot grupās un prezentējot darbus, es uzlaboju spēju izteikties un uzklausīt citus. Mācoties dažādus priekšmetus, es iemācījos analizēt informāciju, uzdot jautājumus un izdarīt saprātīgus secinājumus. Skola man parādīja, ka mācīšanās nebeidzas ar eksāmeniem – tā ir nepārtraukts process.

Sergejs Kedo

Skola man iemācīja saprast cilvēkus. Skolā es iemācījos, kā tikt galā ar grūtībām. Skola mani norūdīja, veidoja kā personību un padarīja garīgi stiprāku.

Nikita Gavriļonoks.

Es esmu pateicīgs skolai par to, ka tā bija vieta, kur iemācījos sazināties un veidot attiecības. Šeit es piedzīvoju gan īstu draudzību, gan tās pretējo, kas man palīdzēja labāk izprast cilvēkus. Skolas vide nebija atkarīga no laikapstākļiem vai noskaņojuma — katra diena sniedza iespēju satikt jaunus cilvēkus un uzsākt sarunu. Tieši skolā es spēju pirmos soļus sociālajā briedumā, iemācījos klausīties, dalīties un atbalstīt citus. Šīs prasmes saglabāsies arī pēc skolas beigām.

Mikhail Yaparov

Es esmu pateicīga skolai...

Patiesībā skola mūs pieņēma un kļuva par mūsu otrajām mājām. Tiešām, katrs skolotājs sniedza milzīgu atbalstu mūsu personības veidošanā. Mūs iemācīja vienmēr skatīties uz priekšu, neskatoties uz sakāvēm un neveiksmēm. Mūs iemācīja domāt par to, kas mums patiešām būs svarīgs pēc desmit gadiem, un ko var vienkārši palaist garām un aizmirst. Skola mūs iemācīja būt ne tikai centīgiem un neatlaidīgiem, bet darīt to pašiem sevis dēļ. Tā parādīja, cik svarīga ir savstarpējā saziņa. It kā vienkāršas sarunas ar klasesbiedriem, bet tajās ir tik daudz atbalsta, dažādu skatpunktu un vienkārši patīkama laika pavadīšana. Kad mēs sākam pirmajā klasē, mūsos vēl nebija ne kripatas no tā iekšējā spēka, ko mums iedeva skolotāji. Un tagad tieši tas virza mūs nākotnē — kāds dosies uz universitāti, kāds sāks veidot savu uzņēmumu utt. Bet bez visām iegūtajām zināšanām, siltajiem vārdiem un atmiņām mēs, iespējams, pat nespētu saskatīt jaunus mērķus un vēlmes.

Škipare Aleksandra

Skola man iemācīja būt atbildīgai un organizētai. Es iemācījos plānot savu laiku un sasniegt mērķus. Skolā es apguvu ne tikai zināšanas, bet arī sadarbības prasmes. Es sapratu, cik svarīgi ir cieņīt citus un uzklaust dažādus viedokļus. Skola man palīdzēja atklāt savas stiprās puses un intereses. Tā bija vieta, kur es augu kā personība. Tā deva man spārnus, lai sapņotu un ticētu sev. Tagad es varu droši doties tālāk, līdzīgi ņemot visu, ko tā man devusi.

Darja Bakša, Kira Selihova

Es esmu pateicīga skolai par mirkliem, par cilvēkiem, par stundām – un ne tikai mācību. Šeit es apguvu ne tikai matemātiku un valodas, bet arī to, kā saprast sevi un citus, kā strādāt komandā un individuāli, kā sadalīt savus spēkus un prioritātes, kā pareizi izteikt savas domas un idejas, un kā atrast pieeju dažādiem cilvēkiem.

Esmu pateicīga skolai par cilvēkiem, kurus satiku savā ceļā. Daži kļuva par tuviem draugiem, citi – par labiem paziņām, bet vēl citi – par dzīves pieredzi. Esmu pateicīga skolotājiem, kuri palīdzēja, atbalstīja un vienmēr nāca pretī, pat tad, kad man šķita, ka netikšu galā.

Skola ir īpašs dzīves posms, kad tu vairs neesi pavisam bezrūpīgs bērns, bet vēl arī neesi nopietns pieaugušais. Man šķiet, ka skolas vērtība nav tajā, ka tā māca likumus un formulas, bet gan tajā, ka tā māca par dzīvi, pirms tu tajā ieej. Tā dod iespēju mēģināt, kļūdīties, izdarīt secinājumus un labāk saprast, kas tu esi un par ko vēlies kļūt, pirms sāc pieaugušo dzīvi.

Esmu pateicīga skolai par atmosfēru, par sajūtu, ka neesmu viena, ka blakus ir cilvēki, ar kuriem kopā izgāju šo svarīgo dzīves posmu. Es esmu pateicīga par atmiņām, kas paliks visu mūžu.

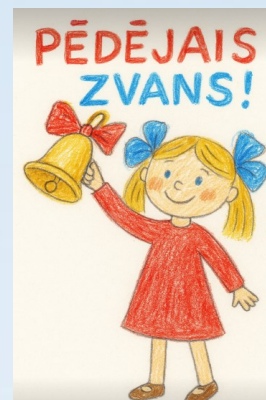
Darja Ivaščuka, 12.a

Labus draugus, kas Jums būs
blakus arī ārpusskolas! Draudzība,
tā ir vērtība!
(Elizabeta Žuka)

Esat zinātkāri, drosmīgi,
laimīgi! Jums viss izdosies!
Ticiet sev!
(Davids Prosvirkins)

Laimīgu ceļu! Lai priekšā tikai
skaisti mirkli un ceļš
bez grūtībām!

Skaistu, košu un laimīgu Jums
dzīvošanu! Lai nekas Jūs nesārūgtina!
(Nikita Larjkins)

Lai atmiņā paliek tikai labas
domas
un sapņi piepildās!
(Mihails Tumarevičs)

Paldies, ka bijāt ar mums. Paldies, ka augāt kopā ar mums.

Mīļie absolventi un lasītāji, katram no jums šie gadi bijuši īpaši. Tajos bijis viss: smieklis un uztraukums, pārbaudes darbi un pasākumi, pirmās uzvaras un pirmās kļūdas. Un mēs, lielais skolas kolektīvs — skolotāji, skolēni un avīzes veidotāji — esam bijuši līdzās ar ticību, ka jūs izaugsiet par domājošiem, drosmīgiem un sirsnīgiem cilvēkiem.

Paldies, ka atstājat daļiņu sevis mūsu skolas dzīvē un lapaspusēs. Paldies, ka ļāvāt mums būt daļai no jūsu stāsta.

Lai arī kurp jūs dotos, nesiet sev līdzī to gaismu, ko reiz atradāt šeit.

Ar mīlestību un lepnumu —
jūsu skola.

